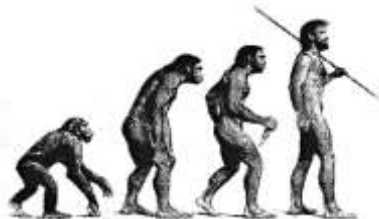

Πλίνθοι & κέραμοι No 11

Για τη γραφή, αντιγραφή,
φωτογράφιση,
ανατύπωση και διανομή...
Σαπρίκης Χρίστος

στο χαρτί

& στο www.xsap.gr

Πλίνθοι και κέραμοι X3

Κείμενα που γράφτηκαν όχι για να ενημερώσουν, να καθοδηγήσουν. Κείμενα, αφορμές ελπίζουμε για συζήτηση. Ένα χαρτινό blog για να είμαστε και μέσα στη μόδα των καιρών. Κι επειδή η τεχνολογία έχει προχωρήσει υπάρχει και το «κανονικό» blog στο www.xsap.gr/blog

Πλίνθοι και κέραμοι X3

Πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμένοι διαφορετικών ανθρώπων έχοντας μαζί με τα δικά μου κείμενα σκέψεις του Θανάση Βάσιου, και του Κώστα Χριστοδουλή.

**ελπίδα η [αρχ. ελπίς]: α.η σχετική ή απόλυτη βεβαιότητα ότι θα συμβεί κάτι / ό,τι ελπίζει, προσδοκά κάποιος. β. το πρόσωπο ή το πράγμα από το οποίο ελπίζει κάποιος κάτι.*

Ελπίδα: Μια λέξη με δύναμη. Φορτισμένη με θετική ενέργεια. Μια λέξη που μπορεί να ανοίξει νέους δρόμους. Να βοηθήσει να ανατραπούν δεδομένες καταστάσεις.

**ελπίδα η [αρχ. ελπίς]: Καμιά ελπίδα σωτηρίας δεν έχουν. Καμιά ελπίδα δεν υπάρχει. Διαψεύδεται η ελπίδα. Φρούδες ελπίδες, μάταιες, ανώφελες.*

Ελπίδα: Μια λέξη που έχει μέσα και το σπέρμα της απογοήτευσης.

Μια λέξη που μπορεί να αδειάσει γρήγορα απ' την ενέργειά της.

Και στην πολιτική η ελπίδα γρήγορα μπορεί να διαψευστεί. Γρήγορα η ανικανότητα και η αδυναμία της Νέας Δημοκρατίας να δώσει απαντήσεις σε χρόνια αλλά και καθημερινά προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας θα σταματήσει να είναι το άλλοθι για την πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Γιατί όλοι είμαστε πια πιο υποψιασμένοι. Γιατί όλοι περιμένουμε τα όμορφα τα λόγια τα μεγάλα να γίνουν και καθημερινές πράξεις. Γιατί το «πρώτα ο πολίτης» πρέπει από σύνθημα να γίνει πράξη.

«Βιάζεσαι – βιάζεσαι!!!» Μου λέει ο Σπύρος από απέναντι.

Δεν βιάζομαι καθόλου. Έχω πολύ μεγάλη υπομονή. Η καθημερινότητα όμως βιάζεται. Αυτή επιβάλλει τους ρυθμούς της, αυτή απαιτεί τα βήματα και όχι η επιθυμία η δική μου...

**ελπίδα η [αρχ. ελπίς]: Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία, για να δηλώσουμε ότι ο άνθρωπος ελπίζει πάντα ως την τελευταία στιγμή.*

...αλλά αν πεθάνει δεν θα υπάρχει τίποτε άλλο

**Από το Λεξικό της κοινής νεοελληνικής του Ιδρύματος Μ. Τριανταφυλλίδη*

Σκυμμένος στο γραφείο κοιτάω το ωρολόγιο πρόγραμμα του σχολείου. Νοέμβρης μήνας και λείπουν ακόμα δάσκαλοι. Χαμένες ώρες μαθημάτων για το τίποτα. Αποτέλεσμα της ανικανότητας ; της αδιαφορίας ; ανθρώπων που τους επιλέγουμε να μας διοικούν και να λύνουν προβλήματα. Τον 21^ο αιώνα η Ελλάδίτσα μας δεν έχει καταφέρει ακόμα να έχει δασκάλους στην ώρα τους στα σχολεία και να μην λείπουν βιβλία.

«Βιάζεσαι!!!» η φωνή του Σπύρου στο κεφάλι. «Τώρα ανέλαβαν και βρήκαν ένα μπάχαλο. Θα έρθουν...»

Πλιγκ!!!

Ο ήχος από τον υπολογιστή.

Η ματιά πέφτει στην οθόνη. «Έχετε ένα νέο μήνυμα». Ασυναίσθητα το χέρι ανοίγει το ιμέιλ: 4ο Γραφείο, κοινοποίηση από το Υπουργείο, 6 σελίδες επισυναπτόμενο.

θέμα: «Αλλαγή τίτλου του Υπουργείου»

...παρακαλούμε να αλλάξετε...

ΒΑΣΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

1. Τα περιθώρια σελίδας θα είναι 2,5 (αριστερά) και 1,5 (πάνω).

Προβλέπεται η χρήση γραμματοσειράς «Calibri».

Εναλλακτικά, σε περιπτώσεις προβλημάτων συμβατότητας κ.ο.κ. μπορεί να γίνεται η χρήση της γραμματοσειράς «Arial», με αντίστοιχο μέγεθος γραμμάτων.

Οι τίτλοι χωρίζονται σε τρεις ενότητες, όπως φαίνονται στη συνέχεια:

2. Το εθνόσημο θα είναι ασπρόμαυρη εικόνα με μέγεθος 42X42 pixels.

Το μέγεθος γραμμάτων της 1ης σειράς (ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ) είναι 12 Το μέγεθος γραμμάτων της 2ης σειράς (ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ) είναι 11 Το μέγεθος γραμμάτων της 3ης σειράς (ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ) είναι 10 κλπ κλπ κλπ

6 σελίδες οδηγίες και υποδείγματα για μη γίνει κανένα λάθος...

...Νοέμβρης μήνας δάσκαλοι λείπουν στα σχολεία. Ώρες χαμένες για να λουφάρουν κάποιοι ελέω υψηλών γνωριμιών και απ' τις πρώτες ενέργειες του «νέου» Υπουργείου ήταν να μας δώσει οδηγίες για το πόσα εκατοστά περιθώριο πάνω και δεξιά θα έχουν τα υπηρεσιακά έγγραφα. Και το σημαντικότερο. Το εθνόσημο να έχει διαστάσεις 4x4 πιξελ. Στη γραμματοσειρά πρέπει να αναγνωρίσω πως είναι πιο ευέλικτο. Αν δεν έχουμε καλιμπρι μπορούμε να επιλέξουμε και αριαλ.

6 σελίδες με τον χαρακτηρισμό ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΠΕΙΓΟΝ

Η εκπαίδευση μπαίνει στην νέα ηλεκτρονική εποχή με αιχμή του δόρατος το Γουόρντ!!!

Βιάζομαι!!!

Να φύγω...

Είπες: «Θα πάγω σ' άλλη γη, θα πάγω σ' άλλη θάλασσα.

Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλλίτερη από αυτή.

Κάθε προσπάθεια μου μια καταδίκη είναι γραφτή...»

...

Καινούριους τόπους δεν θα βρεις, δεν θάβρεις άλλες θάλασσες.

Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς

τους ίδιους. Και στες γειτονίες τες ίδιες θα γερνάς·

και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.

Πάντα στην πόλι αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού — μη ελπίζεις—

δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό...

δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό...

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης

...Δεν μπορώ να φύγω...

Εδώ θα μείνω...

Αναζητείται ανάκαμψη...

(Βάσιος Αθανάσιος)

Πέρασε ένας χρόνος και κάτι μέρες από τη μέρα κατάρρευσης της αμερικανικής επενδυτικής τράπεζας Lehman Brothers, μέρα που θεωρείται ότι ξέσπασε η μπόρα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Σήμερα οι μεγάλοι οικονομικοί οργανισμοί, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και ο ΟΟΣΑ, αναζητούν μια ακτίνα ανάκαμψης. Τα μαύρα σύννεφα της ύφεσης όμως, καλύπτουν τον παγκόσμιο οικονομικό ουρανό και είναι περισσότερο πιθανό να ξεσπάσει μια νέα μπόρα, παρά να έρθει η ξαστεριά της ανάκαμψης. Τα μέτρα που πήραν μέχρι σήμερα οι κυβερνήσεις των Δυτικών χωρών ήταν πακέτα πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων ή Ευρώ για να στηρίξουν το τραπεζικό σύστημα. Να στηρίξουν, δηλαδή, εκείνους που με τις υπερβολές και τα μεγάλα ρίσκα στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν γρήγορα και όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κέρδη, δημιούργησαν τις συνθήκες να ξεσπάσει η κρίση. Η δικαιολογία για τη στήριξη είναι ότι, αν κατέρρεε το τραπεζικό σύστημα θα γυρίζαμε στην «εποχή του λίθου».

Πράγματι, έστω και με μερικές απώλειες, το τραπεζικό σύστημα διασώθηκε και εν μέσω κρίσης παρουσιάζει μεγάλη κερδοφορία. Τα πακέτα στήριξης δόθηκαν, πέρα από τη διάσωση του τραπεζικού συστήματος και για να αυξηθεί η ρευστότητα στην αγορά, να δοθούν δάνεια στις επιχειρήσεις, ώστε να ανακάμψει και η πραγματική οικονομία. Οι τραπεζίτες όμως, εφαρμόζοντας την τακτική « κάρτε η γριά στο κουρκούτι φυσάει και το γιαούρτι», δίνουν τα δάνεια με το σταγονόμετρο, ακόμη και σε παλιούς καλούς πελάτες. Στην ουσία κάθονται πάνω στα «χρυσά αυγά» των πακέτων στήριξης, βελτιώνουν τη δική τους οικονομική θέση και πού και πού σπάζουν και κανένα «χρυσό αυγό» και το μοιράζονται μεταξύ τους τα «χρυσά παιδιά». Είναι μάλιστα σε αναμονή, ώστε με την πρώτη ευκαιρία να εφαρμόσουν την παλιά τακτική για γρήγορα κέρδη.

Και η αγορά; Η αγορά, οι βιομηχανίες, οι επιχειρήσεις, η πραγματική οικονομία δηλαδή, στενάζει από έλλειψη ρευστότητας. Το χρήμα είναι συγκεντρωμένο στις τράπεζες, στους μεγάλους διεθνείς επενδυτικούς οργανισμούς, όπως και σε χώρες τις ανατολικής Ασίας (Κίνα). Όπως όμως, είπε και ο Άγγλος Φιλόσοφος Φραγκίσκος Βάκων: «Τα χρήματα είναι σαν την κοπριά. Αν τα σκορπίσεις τριγύρω, κάνουν καλό. Αν τα μαζέψεις σ' ένα σωρό, βρωμάνε απάισια». Γι αυτό και η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε ύφεση, με εξαίρεση κάποιες χώρες της ανατολικής Ασίας (Κίνα, Ινδία) που κι αυτές όμως άρχισαν να παρουσιάζουν μείωση ανάπτυξης.

Μέσα στις δύσκολες αυτές συνθήκες, οι βιομηχανίες και οι επιχειρήσεις, προκειμένου να αμβλύνουν τις συνέπειες της κρίσης και να βελτιώσουν την οικονομική τους θέση, κατέφυγαν στον εύκολο δρόμο των απολύσεων των εργαζομένων και των περικοπών στους μισθούς. Αυτή η τακτική, μαζί με κάποιες μικρές ενισχύσεις από τις κυβερνήσεις (μικρές σε σύγκριση με τη βοήθεια στις τράπεζες) μπορεί να έφεραν κάποια πρόσκαιρη βελτίωση, μακροπρόθεσμα όμως, οι στρατιές ανέργων που δημιούργησαν και δημιουργούν, δεν θα έχουν τη δυνατότητα

να καταναλώσουν τα προϊόντα που αυτές παράγουν. Οπότε ανοίγει ένας φαύλος κύκλος που δημιουργεί ύφεση και κανείς δεν ξέρει πώς θα κλείσει.

Εκείνοι όμως που πληρώνουν το μεγαλύτερο τίμημα της κρίσης, που συγκλονίζει την παγκόσμια οικονομία, είναι οι εργαζόμενοι. Μέσα σε ένα χρόνο έχουν χάσει τόσα δικαιώματα, όσα το παγκόσμιο εργατικό κίνημα με αγώνες και θυσίες κατέκτησε σε έναν αιώνα. Με τις συνεχείς απολύσεις οι στρατιές των ανέργων αυξάνονται και πληθύνονται. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια καταργείται με τις ενοικιάσεις εργαζομένων. Η εκμετάλλευση από τους εργοδότες με τη μέθοδο της μερικής απασχόλησης γίνεται καθεστώς. Ο προσχηματικός περιορισμός της αμοιβής εργασίας με τις τρεις ή τέσσερις ημέρες εργασίας την εβδομάδα είναι κανόνας. Η εντατικοποίηση της εργασίας και η απειλή της ανεργίας οδηγούν σε αυτό-

κτονίες στους χώρους εργασίας. Το εργατικό κίνημα βαδίζει ανάποδα στην ιστορική του διαδρομή.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η διεύρυνση του οικονομικού χάσματος μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα πάνω από 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι ζουν σε απόλυτη φτώχεια. Έχουν, δηλαδή, ημερήσιο εισόδημα κάτω από 1 δολάριο. Για αυτούς κρίση υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει στο μέλλον ανεξάρτητα από αυτό που εμείς ονομάζουμε οικονομική κρίση. Την ίδια στιγμή το πλουσιότερο 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει περισσότερο από το 40% του παγκόσμιου πλούτου. Στις ΗΠΑ τα ποσοστά φτώχειας αυξήθηκαν στο 13,2% του πληθυσμού. «Κανείς δεν πρέπει να εκπλησστεί από τη διεύρυνση των ανισοτήτων. Η ανεργία πλήττει κατά προτεραιότητα τους απλούς εργαζόμενους, καθώς δεν διαθέτουν «χρυσά αλεξίπτωτα» όπως αυτά που απολαμβάνουν τα ανώτερα στελέχη», λέει ο οικονομολόγος του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ Ρίτσαρντ Φρίμαν. Αλλά και στη χώρα μας το Ινστιτούτο

Εργασίας της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ καταγράφει σε έκθεσή του δραματική έξαρση της φτώχειας και επιδείνωση των οικονομικών ανισοτήτων. Και μπορεί σήμερα η διεύρυνση του οικονομικού χάσματος να μην δημιουργεί ρήγματα στην κοινωνία, λόγω και της ψυχολογίας του φόβου που καλλιεργείται, όσο όμως το χάσμα θα μεγαλώνει, ο φόβος θα μετατρέπεται σε οργή και οι κοινωνικές συγκρούσεις θα είναι αναπόφευκτες.

Πού είναι λοιπόν τα σημάδια ανάκαμψης που βλέπουν οι διεθνείς οργανισμοί;

Μπορεί τεχνητά, σύμφωνα με διάφορες μετρήσεις η ύφεση να δείχνει πως παύει να επεκταθεί. Για τα εκατομμύρια νοικοκυριά όμως, που αντιμετωπίζουν ανεργία και τεράστια χρέη, οι οικονομικοί δείκτες δεν έχουν καμιά σχέση με την καθημερινή πραγματικότητα. Θα έχουμε δηλαδή σε παγκόσμια κλίμακα το φαινόμενο που είχαμε στην Ελλάδα, όπως είχε πει ο Γεώργιος Παπανδρέου: «Οι αριθμοί ευημερούν, οι Έλληνες (άνθρωποι) πένονται!»

Έχω ένα όραμα...

...πρώτα να ενεργούν και μετά να μιλούν...

Έχει πολύ ενδιαφέρον να παρακολουθείς τις δηλώσεις των υπουργών τις πρώτες μέρες ανάληψης των καθηκόντων τους. Ακόμη και αν ανήκουν στην ίδια κυβέρνηση «ανακαλύπτουν» μια άσχημη κατάσταση που βέβαια υπόσχονται να τη διορθώσουν. Αν δε έχουμε και αλλαγή κυβέρνησης τότε οι «ανακαλύψεις» τους είναι ακόμη μεγαλύτερες και η έκπληξη και «αγανάκτηση» του νέου Υπουργού τεράστια!!!

...Έτσι παρακολούθησα και τις δηλώσεις της νέας μας Υπουργού για τις χιλιάδες των αποσπασμένων εκπαιδευτικών στο Υπουργείο Παιδείας και σε άλλες υπηρεσίες άσχετες με το εκπαιδευτικό έργο. Για τις χιλιάδες των αποσπασμένων σε περιοχές που ΔΕΝ έχουν ανάγκη εκπαιδευτικών με αποτέλεσμα στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις να υπάρχουν τμήματα στο κόκκινο όσο αφορά τον αριθμό μαθητών, να υπάρχουν κενά σε εκπαιδευτικούς.

Προσωπικά το ομολογώ δεν περίμενα να μένει τόσο έκπληκτη. Μπορούσε να είχε ρωτήσει τους συντρόφους της Υπουργούς και βουλευτές που ψήφισαν το 1998 το νόμο που επιτρέπει τις αποσπάσεις εκπαιδευτικών σε υπηρεσίες εκτός εκπαίδευσης.

Τους ίδιους που ψήφισαν το 2002 το νόμο που έδινε τα μόρια της οργανικής στους βολεμένους.

Μπορούσε να είχε ρωτήσει τους συντρόφους της στη ΔΟΕ για τις αποσπάσεις που ζητάνε κάθε χρόνο να γίνουν και τις καταγγελίες που κάνουν αν δε γίνουν.

Γιατί δε μπορεί να μην είχε ακούσει όλα αυτά τα χρόνια για τα ατέλειωτα χαρτιά και τηλέφωνα από δεξιούς – πασόκους - αριστερούς για να εξυπηρετηθεί «το παιδί» γιατί έχει πρόβλημα...

Να κάνει την οργανική του θέση σε μια καρέκλα στο Υπουργείο Παιδείας και όχι στις Κυκλάδες. Αλλά να παίρνει βέβαια τα μόρια των Κυκλάδων ώστε να πετύχει μετά «με το σπαθί του και αξιοκρατικά» τη μετάθεση.

Για να πάει στο χωριό στα Τρίκαλα, να είναι κοντά

στην οικογένεια και να κάνει μαζί με άλλους 4 μάθημα σε 20 πιτσιρίκια.

...Και η Ντίνα, η Βάσω, η ... ο ... να τρελαίνονται με 26 πρωτάκια...

Να τις βλέπω να τελειώνουν το ωράριό τους και να καταρρέουν...

«Πάλι γκρινιάζεις...» λέει ο Γρηγόρης. «Κάναμε κι εμείς παλιότερα αποσπάσεις αλλά είχαμε ένα μέτρο. Δεν αποσπούσαμε δέκα χιλιάδες αλλά πέντε.»

Πάσο... Αν το πρόβλημα είναι μόνο αριθμητικό και όχι ουσιαστικό.

Η Νέα Δημοκρατία το παραξεφτίλισε αλλά το ερώτημα παραμένει:

Γιατί ένας εκπαιδευτικός που σπούδασε για να διδάσκει στα παιδιά, που διορίστηκε για το σκοπό αυτό, που πληρώνεται για το σκοπό αυτό να κάνει τον κλητήρα και τον γραφιά σε ένα γραφείο;

Γιατί χρειάζεται ο Διευθυντής Εκπαίδευσης π.χ. της Δ' Αθήνας ιδιαίτερα γραμματέα δασκάλα ή νηπιαγωγό; Δεν μπορεί ένας απόφοιτος Λυκείου να σηκώνει τα τηλέφωνα να κανονίζει τα ραντεβού και να φέρνει τον καφέ;

Κατανοώ ότι μπορεί να υπάρχουν εκπαιδευτικοί που για διάφορους αντικειμενικούς λόγους δεν μπορούν να διδάξουν. Ας γίνει η μετάταξή τους στις διοικητικές υπηρεσίες του Υπουργείου. Και να αναλάβουν τη δουλειά αυτή μέχρι να πάρουν σύνταξη. Οργανωμένα, με συνέχεια και κατά συνέπεια αποτελεσματικά. Οι υπόλοιποι όμως; Τι χρειάζονται σ' αυτές τις υπηρεσίες; Ποια προβλήματα λύνουν με βάση αυτό που σπούδασαν και διορίστηκαν; Γιατί στη θέση ενός εκπαιδευτικού που μπορεί ανάλογα με τα ρουσφέτια να αλλάζει και κάθε χρόνο δε διορίζεται για παράδειγμα ένας διοικητικός υπάλληλος με τα κατάλληλα προσόντα για να ασχοληθεί με την μηχανογράφηση του Γραφείου μόνιμα και σταθερά; Και ας διοριστεί ένας εκπαιδευτικός λιγότερος. Έτσι κι αλλιώς περισσεύουν 10.000 κατά τα λεγόμενα του Υπουργείου.

«Βιάζεσαι!!!» η φωνή του Σπύρου στο κεφάλι. «Τώρα ανέλαβαν και βρήκαν ένα μπάχαλο.»

Περιμένω...

Και ακούω:

Να λένε ότι θα μπει τάξη.

Να λένε ότι θα γίνει μια ορθολογική κατανομή του εκπαιδευτικού προσωπικού.

Περιμένω... Μέχρι τον Ιούνιο που θα γίνουν οι αποσπάσεις.

Για να δω αν πάλι εκπαιδευτικοί θα συνεχίσουν να κάνουν τον κλητήρα και τον γραφιά στις Διευθύνσεις και τα Γραφεία εκπαίδευσης.

Για να δω αν εκπαιδευτικοί θα συνεχίσουν να κουβαλάνε τα χαρτοφυλάκια βουλευτών, νομαρχών, παπάδων και πανεπιστημιακών.

Για το αν θα έχουμε τους δασκάλους στην ώρα τους στα σχολεία...

Περιμένω τα αυτονόητα...

...και όσο περιμένω διαβάζω και στον Ριζοσπάστη (25/10]2009) την «αριστερή κριτική»: «...Είναι επίσης άκρως αποκαλυπτικό ότι στην τοποθέτησή της στη Βουλή, ορμώμενη από τα κενά, η υπουργός Παιδείας άρχισε να αγορεύει για τις... αποσπάσεις των εκπαιδευτικών σε άλλες διοικητικές υπηρεσίες(!) αφήνοντας να εννοηθεί ότι αντί για μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών που υπαγορεύουν οι σύγχρονες ανάγκες θα «μερεμετιάσει» το σύστημα των αποσπάσεων...». Αλήθεια τι ακριβώς εννοούν και επιθυμούν οι σύντροφοι;

Έχω ένα όραμα...

...της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης...

Μ' αρέσουν πολύ οι δηλώσεις για την ηλεκτρονική διακυβέρνηση. Για την κατάργηση της περιττής γραφειοκρατίας, την απλούστευση των διαδικασιών. Απελευθερώνονται ώρες και ανθρώπινο δυναμικό για πιο ουσιαστική δουλειά. Γίνεται πιο γρήγορα αυτό που θες και με λιγότερο κόπο...

Αγόγγυστα λοιπόν συμπλήρωσα όλα τα στοιχεία του σχολείου στη κεντρική βάση δεδομένων του ΥΠΕΠΘ. Τόσοι δάσκαλοι, τόσα παιδιά, τόσοι αλλοδαποί τόσοι παλιννοστούντες.

Αυτοί απουσιάζουν, αυτοί ήρθαν, τόσα χρόνια υπηρεσίας έχει ο Σπύρος, τόσες ώρες διδάσκει ο Μανόλης... και πάει λέγοντας.

Έγραφα στον υπολογιστή και ο Ευθύμης απέναντι όλο να μου λέει:

«Βγάλε μου κι ένα αντίγραφο να το έχω».

Κι εγώ όλο να γκρινιάζω. «Είσαι οπισθοδρομικός, το μέλλον είναι εδώ. Τι τη θέλεις τη χαρτούρα;

Τα περνάμε μία στον υπολογιστή και μετά τα έχουν όλοι!»

Αυτός να χαμογελά και να ξαναλέει. «Βρε βγάλε μου ένα αντίγραφο να το έχω...»

Πλιγκ!!!

Ο ήχος από τον υπολογιστή.

Η ματιά πέφτει στην οθόνη. «Έχετε ένα νέο μήνυμα.». Ασυναίσθητα το χέρι ανοίγει το μείλ.

4ο Γραφείο, κοινοποίηση από το Υπουργείο:

Παρακαλείστε να συμπληρώσετε το παρακάτω έγγραφο για τις ανάγκες της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας: ...πόσοι δάσκαλοι, πόσα παιδιά, πόσοι αλλοδαποί πόσοι παλιννοστούντες... κλπ κλπ κλπ ...να το στείλετε στο Γραφείο, αυτό στη Διεύθυνση, αυτή στο Υπουργείο και αυτό στη Στατιστική Υπηρεσία...

Γραπτά εννοείται σ' έναν πίνακα.

Το κοιτάω και σκέφτομαι φωναχτά: «Μα γιατί δεν παίρνουν τα στοιχεία από τη βάση δεδομένων του Υπουργείου;»

Ο Ευθύμης απέναντι χαμογελάει και ξαναλέει. «Βρε βγάλε μου ένα αντίγραφο να το έχω και θα τον κάνω εγώ τον πίνακα...»

Μ' αρέσει αυτή η ηλεκτρονική διακυβέρνηση. Μια να περνάς τα στοιχεία στον υπολογιστή και μετά να τα ξαναπερνάς στο χαρτί... Πολύ μ' αρέσει...

«Βρε βγάλε μου ένα αντίγραφο να το έχω...»

Δίκιο έχει... Βιάζομαι... Θα περιμένω...

Πολλές φορές συζητάμε για την υλικοτεχνική υποδομή, τα βιβλία, τα αναλυτικά προγράμματα. Πάντα όμως η συζήτηση επιστρέφει στη δική μας δουλειά, τη δική μας παρέμβαση. Σ' αυτό το πλαίσιο θυμήθηκα ένα κείμενο που δημοσιεύτηκε στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ στις 07/04/2008 που επιμελήθηκε ο Τάκης Μίχας. Στηρίζεται σε μια παγκόσμια έρευνα για την ποιότητα των εκπαιδευτικών συστημάτων. Τώρα που περιμένουμε ένα ακόμη δισεκατομμύριο για την εκπαίδευση οι προβληματισμοί που εμπεριέχει είναι άκρως ενδιαφέροντες.

Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης σε μια χώρα δεν εξαρτάται ούτε από τις κρατικές δαπάνες, ούτε από το μέγεθος της τάξης, ούτε από τον «προοδευτικό» χαρακτήρα των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων!

Εξαρτάται από έναν και μοναδικό παράγοντα: την ποιότητα του εκπαιδευτικού προσωπικού. Τα επιτυχημένα εκπαιδευτικά συστήματα στον κόσμο είναι εκείνα που καταφέρνουν να εντάσσουν στο διδακτικό τους προσωπικό τους πιο ταλαντούχους. Αυτό είναι το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει η έρευνα την οποία έκανε η γνωστή εταιρεία συμβούλων McKinsey. Στόχος της ογκώδους έρευνας -που πραγματοποιήθηκε τα έτη 2000 με 2007- ήταν να εντοπίσει τους παράγοντες εκείνους που παίζουν τον καθοριστικό ρόλο στην ποιότητα της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας παιδείας.

Από τις 122 μελέτες του ΟΟΣΑ, μόνο οι 9 έδειξαν ότι η μείωση των μαθητών ανά τάξη και η αύξηση καθηγητών βελτιώνει τις μαθητικές επιδόσεις. Οι άλλες 103 κατέγραψαν ως κυριότερο παράγοντα την ποιότητα του εκπαιδευτικού

Παίρνοντας ως άξονα αναφοράς τις επιδόσεις των διάφορων εκπαιδευτικών συστημάτων στον κόσμο -όπως

προκύπτει από τη γνωστή έκθεση Piza του ΟΟΣΑ καθώς και άλλες ανάλογες μελέτες- καθώς και συνεντεύξεις με πάνω από 100 ειδικούς, πολιτικούς και εκπαιδευτικούς σε όλο τον κόσμο, η έρευνα της McKinsey προσπάθησε να εντοπίσει τα κοινά στοιχεία τα οποία έχουν όλα τα top εκπαιδευτικά συστήματα- όπως της Φινλανδίας, της Σιγκαπούρης, της Νότιας Κορέας κ.λπ. Ένα από τα πρώτα συμπεράσματα της έρευνας είναι ότι οι δαπάνες για την παιδεία καθώς και το μέγεθος της τάξης δεν φαίνεται να παίζουν ουσιαστικό ρόλο στις επιδόσεις των μαθητών.

Μεταξύ των ετών 1980 και 2005, οι δημόσιες εκπαιδευτικές δαπάνες στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στις ΗΠΑ ανά μαθητή αυξήθηκαν κατά (αποπληθωρισμένο) 73%. Την ίδια περίοδο οι ΗΠΑ προσέλαβαν περισσότερους δασκάλους/καθηγητές με αποτέλεσμα η αναλογία εκπαιδευτικών/μαθητών να μειωθεί κατά 18%. Το μέγεθος των τάξεων στις ΗΠΑ το 2005 ήταν το μικρότερο στην ιστορία της χώρας. Όμως οι επιδόσεις των μαθητών το 2005 παρέμειναν στα επίπεδα του 1980. Ανάλογα είναι και τα αποτελέσματα και σε άλλες χώρες. Μεταξύ των ετών 1995-2004 χώρες όπως η Νέα Ζηλανδία, η Αυστραλία, η Σουηδία, η Νορβηγία, η Ολλανδία και η Ιαπωνία αύξησαν θεαματικά τις δαπάνες τους για την παιδεία. Όμως οι μέσες

επιδόσεις των παιδιών στα μαθηματικά ηλικίας 13 και 14 ετών, είτε παρέμεναν οι ίδιες είτε χειρότερουσαν.

Τα τελευταία έτη κάθε χώρα στον ΟΟΣΑ αύξησε τον αριθμό του εκπαιδευτικού προσωπικού σε σχέση με τον αριθμό των μαθητών. Όμως όλες οι έρευνες δείχνουν ότι η μείωση του μεγέθους της τάξης δεν έχει σημαντικές επιπτώσεις στις επιδόσεις των μαθητών. Από τις 112 μελέτες, μόνο οι 9 έδειξαν ότι υπάρχει ένας θετικός συσχετισμός. Οι άλλες 103 βρήκαν είτε ότι δεν υπάρχει καμιά σχέση είτε ότι υπάρχει αρνητική σχέση -δηλαδή η μείωση του αριθμού των μαθητών σε μια τάξη όχι μόνο δεν βελτιώνει τις επιδόσεις αλλά ενίοτε τις χειροτερεύει. Η εξήγηση είναι απλή: στο βαθμό που η μείωση του μεγέθους των τάξεων σημαίνει περισσότερους καθηγητές, αυτό συνεπάγεται - με σταθερό το επίπεδο των δαπανών- αφ' ενός λιγότερα χρήματα για κάθε καθηγητή και αφετέρου -και αυτό είναι το πιο σημαντικό- μειωμένες απαιτήσεις στην επιλογή του διδακτικού προσωπικού. Ο κυριότερος παράγοντας που φαίνεται να επηρεάζει τις μαθητικές επιδόσεις είναι η ποιότητα του εκπαιδευτικού προσωπικού. Διάφορες μελέτες που λαμβάνουν υπόψη τους όλους τους παράγοντες δείχνουν ότι οι μαθητές που διδάσκονται από καλούς εκπαιδευτικούς θα προχωρήσουν με τριπλάσια ταχύτητα από ότι μαθητές με κακούς εκπαιδευτικούς. Οι επιπτώσεις για τον μαθητή, σύμφωνα με την έκθεση, ενός χαμηλής ποιότητας δασκάλου στα πρώτα χρόνια του σχολείου, μπορεί όχι απλώς να είναι αρνητικές αλλά και μη αντιστρέψιμες. Όπως δείχνει μια σειρά ερευνών, οι μαθητές που δεν κάνουν αρκετή πρόοδο τα πρώτα χρόνια στο δημοτικό σχολείο, λόγω ενός κακού δασκάλου, έχουν ελάχιστες πιθανότητες να ανακάμψουν αργότερα.

Τα καλύτερα εκπαιδευτικά συστήματα στρατολογούν συστηματικά τους πιο προικισμένους για να τους εντάξουν στο εκπαιδευτικό προσωπικό.

Αυτό το επιτυγχάνουν μέσω της αυστηρής επιλογής των ατόμων που θα φοιτήσουν σε παιδαγωγικές ακαδημίες ή ανάλογα ιδρύματα. Τα καλύτερα εκπαιδευτικά συστήματα στον κόσμο στρατολογούν τους δασκάλους από το κορυφαίο 5%- 30% των αποφοίτων. Στην Κορέα από το 5%, στη Φινλανδία από το 10% και στο Χονγκ Κονγκ και τη Σιγκαπούρη από το 30%. Αντίστροφα τα κακά εκπαιδευτικά συστήματα συνήθως ελκύουν τους χειρότερους.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Μέση Ανατολή -όπου το επίπεδο της παιδείας είναι ιδιαίτερα χαμηλό- οι δάσκαλοι προέρχονται από το χειρότερο 30%. Το ίδιο παρεμπιπτόντως ίσχυε και μέχρι πρόσφατα στις ΗΠΑ!

Ένα άλλο χαρακτηριστικό στοιχείο των καλών εκπαιδευτικών συστημάτων είναι ότι δίνουν μεγάλη έμφαση στη σωστή επιλογή των ατόμων που θα αναλάβουν ηγετικό ρόλο στο σχολείο (διευθυντές, γυμνασιάρχες, λυκειάρχες). Όλες οι έρευνες δείχνουν ότι χωρίς έναν αποτελεσματικό και ικανό ηγέτη, ένα σχολείο είναι αδύνατο να αναπτύξει μια κουλτούρα υψηλών προσδοκιών ή να προσπαθεί να επιτύχει συνεχή βελτίωση. Ο μοναδικός ρόλος και η μοναδική υποχρέωση του διευθυντή ενός σχολείου είναι να επιβλέπει την ποιότητα της διδασκαλίας του απασχολούμενου εκπαιδευτικού προσωπικού. Δεν έχει καμιά άλλη γραφειοκρατική υποχρέωση, έτσι ώστε να μπορεί να αφοσιωθεί απερίσπαστα στο έργο του, που είναι η βελτίωση της διδασκαλίας των υφισταμένων του.

Καπνοαπαγόρευση;

Η υπόθεση σηκώνει τσιγάρο!

(Κώστας Χριστοδουλής)

Ήταν τέλη της δεκαετίας του '80, όταν ο μέντορας και σύζυγος της Άννας Βίσση, ο γνωστός τραγουδοποιός Νικόλαος Καρβέλας, τάραζε τα νερά της δισκογραφίας μ' ένα προφητικό και άκρως επαναστατικό τραγούδι. Ήταν λίγο μετά, αφότου το οιδιπόδειο σύμπλεγμα του Νίκου εκφραστεί στο πρόσωπο της sexy θείας Λόλας με τα πρόστυχα τα μαύρα τα εσώρουχά της, made in Kallithea. Ακόμα ηχεί ο επιτακτικός τρόπος με τον οποίο ο Καρβέλας, με το πετσετέ μαλλί, τραγουδούσε ως απόλυτος ροκάς στην Άννα Βίσση, το επίκαιρο όσο ποτέ: «ή το τσιγάρο ή εγώ, τελεσίγραφο». Η Άννα ανήμπορο κορίτσι τότε, περίμενε υπομονετικά να εκτοξευθεί η διεθνής της καριέρα στα ύψη, για να μπορέσει να σταθεί στα πόδια της και να απαντήσει στο τελεσίγραφο του μέντορά της. Αυτό δεν άργησε να γίνει. Μετά την τεράστια επιτυχία της στην Eurovision, όπου ακόμη παραιμιάει σύμπασα η Ευρώπη, βρήκε το σθένος όχι μόνο να παραμείνει φανατική καπνίστρια και στο δίλλημα του Νίκου να απαντήσει «τσιγάρο» αλλά τον καταράστηκε λέγοντάς του «απόψε θέλω να βγεις, μ' όλες τις τσούλες της γης». Έκτοτε ο Καρβέλας παραπαίει καλλιτεχνικά φτιάχνοντας κιτς τραγουδάκια -μάλλον παρα-

τραγουδάκια- και συμβιώνοντας με την Ανίτα Πάνια, ενώ αντίθετα η Άννα Βίσση, φέτος το καλοκαίρι τραγούδησε στο Ηρώδειο.

Με τον ίδιο απολυταρχικό τρόπο έρχεται τώρα και το Υπουργείο Υγείας βάζοντας ως Δαμόκλειο σπάθη σε όλους μας το ίδιο δίλλημα, με τη διαφορά, πως οι απαντήσεις σαν της Αννούλας, θα πληρώνονται με 500ευρα.

Όλα αυτά βέβαια έχουν μια εθνική βάση: να προστατέψουμε το σύστημα Υγείας που είναι προ των πυλών να τιναχτεί στον αέρα εξαιτίας των ασθενειών του πνεύμονα. Άντε πες τώρα στους κατοίκους του Ασπρόπυργου και της Ελευσίνας, καθώς και στους ενοίκους της οδού Πατησίων, πως για τις χρόνιες νόσους του πνεύμονα ευθύνεται αποκλειστικά το τσιγάρο. Ακόμη κι η φουκαριάρα η μάνα μου δεν θα είχε τόση πρεμούρα να κόψω το τσιγάρο, όση το Υπουργείο Υγείας. Είναι βλέπετε η καινούργια πολιτική υγείας που ακολουθείται στην Ευρώπη.

Μην εκπλαγείτε αν σε μερικά χρόνια, με την ίδια λογική μας κόψουν το κρέας, επειδή αυξάνει τη χοληστερίνη, η οποία είναι κι αυτή μια σοβαρή αιτία ασθενειών.

Το τσιγάρο, εκτός από απόλαυση, θεωρείται από πολλούς ο μοναδικός φίλος που καίγεται για σένα στις δύσκολες στιγμές. Πόσα βράδια δεν τα έχουμε περάσει καταρρίπτοντας το ρεκόρ των Ολυμπιακών αγώνων στη σκυταλοδρομία, αφού η σκυταλοδρομία των τσιγάρων είναι μοναδική: με την καύτρα της τελευταίας τζούρας, ανάβεις το επόμενο. Ακόμη το τσιγάρο εκτελεί χρέη ρολογιού, αφού είναι πολλές οι φορές, που ο χρόνος μετριέται μ' αυτό. «Έλα μωρέ, ένα τσιγάρο δρόμος είναι...», ή «ένα τσιγάρο και φύγαμε» είναι οι συνηθισμένες φράσεις των καπνιστών και όχι μόνο. Δε χρειάζεται να αναφέρουμε την αξία του τσιγάρου στη διαδικασία του έρωτα και της συνεύρεσης των ζευγαριών. Είναι ο αφέτης που κηρύττει την έναρξη και τη λήξη των «εχθροπραξιών», αφού «ένα τσιγάρο πριν κι ένα τσιγάρο μετά», σηματοδοτεί την πλήρη επιτυχία της συναινεσης των ζευγαριών.

Η αλήθεια είναι πως η βιομηχανία του τσιγάρου, εδώ και χρόνια, αργά αλλά σταθερά έχει καταφέρει να ταυτίσει το τσιγάρο με κάθε δραστηριότητα της ζωής μας. Σ' αυτό, εκτός από τη διαφήμιση βοήθησε και ο κινηματογράφος ο οποίος στις δεκαετίες του '60 και του '70 έκανε καλή δουλειά και πέρασε στο υποσυνείδητο το τσιγάρο ως απαραίτητη συντροφιά σε κάθε μας κίνηση. Χρειάζεται σκέψη για τη λύση ενός προσωπικού ή κοινωνικού προβλήματος; Η φλόγα του τσιγάρου είναι απαραίτητη για την καλύτερη δυνατή λύση. Υπάρχει μοναξιά; Μελαγχολία; Κούραση; Χαρά; Το τσιγάρο εκεί, πιστός σύντροφος

όπως η σκιά που δε μας αποχωρίζεται ποτέ.

Πώς λοιπόν, κύριε υπουργέ, μας ζητάς να ξεφύγουμε απ' αυτόν τον εθισμό κι απ' αυτή την απολυτή ταύτιση; Οι fan της 7ης Τέχνης έχουν ταυτίσει πολλούς αγαπημένους τους ηθοποιούς, μ' ένα τσιγάρο στο στόμα. Όταν αναφερόμαστε στη Rita Heyworth πάντα θα μας έρχεται στο μυαλό η κλασική σκηνή με την πανέμορφη Gilda να φουσά νωχελικά τον καπνό της έτοιμη για το πιο αισθησιακό στριπτίζ στην ιστορία του κινηματογράφου, έστω αν αυτό το έκανε βγάζοντας μόνο το γάντι της. Το ίδιο ισχύει με τη Lauren Bacall και τον Humphrey Bogard, που τους μάθαμε στην ταινία «Η σειρήνα της Μαρτινίκα», όπου ξεκίνησε ο έρωτάς τους, όταν η Bacall μπαίνοντας στο μπαρ ζητά φωτιά... για να ανάψει το τσιγάρο της. Να θυμηθούμε τον Gable, από τους πιο γοητευτικούς του κινηματογράφου, που τον έχουμε ταυτίσει μ' ένα πούρο στο στόμα, κυρίως στην κλασική ταινία «Ο Παίχτης», αλλά και οι «σκληροί» του Hollywood, όπως ο Marlon Brando, ο James Dean κ.ά. φωτογραφίζονταν πάντα μ' ένα τσιγάρο στο χέρι ή στα χείλη. Επίσης ας θυμηθούμε τις ντίβες της εποχής, τη Sophia Loren Marlene Dietrich, αλλά και τη σημερινή Monica Belucci και την πιο χαρακτηριστική σκηνή των ημερών μας, με την Sharon Stone να απολαμβάνει τη λάμψη της γοητείας της στο Basic Instinct. Δεν ξεχνάμε βέβαια τον Robert De Niro, Nicolson και πολλούς άλλους που δε χάνουν την ευκαιρία να απολαύσουν ένα πούρο μπροστά στο φακό, αλλά και τη δική μας τη Μελίνα Μερκούρη που πάντα ήταν μ' ένα τσιγάρο αναμμένο. Το μεγαλύτερο πρόβλημα θα το έχει η Λιάνα Κανέλλη, η οποία εισήγαγε στον τηλεοπτικό φακό τη «σκυταλοδρομία τσιγάρων» που αναφέραμε παραπάνω, και τώρα είναι αναγκασμένη ή να εξαφανιστεί από την τηλεόραση ή να ξεσπάει τα νεύρα της στους καλεσμένους.

Άσε που επικρατεί ένα μπάχαλο με τις οδηγίες και τους κανονισμούς που ακόμη δεν έχουν φτάσει στα χέρια των καταστηματαρχών. Οι απορίες είναι πολλές... Ό,τι καπνίζει, συλλαμβάνεται; Αν ας πούμε, σε μία ταβέρνα καπνίζει το τζάκι γιατί έχει νοτιά, θα το συλλάβουν; Ο ναργιλές επιτρέπεται; Η πίπα; Το τσιμπούκι; Το πιο ωραίο όμως είναι, πως για την τήρηση των κανονισμών -που τώρα θεσμοθετούνται-, θέλουν να πετάξουν το μπαλάκι στη Δημοτική Αστυνομία. Αυτό σημαίνει πως βρέθηκε το άλλοθι για να μεταφέρει ο σερίφης της πόλης μας το γραφείο του στο καφενείο, έτσι ώστε να ελέγχει άμεσα τους πα-

ραβάτες και να κόβει τις κλήσεις πάραυτα. Εκτός κι αν οι θαμώνες κάνουν τα στραβά μάτια και τον αφήνουν να κερδίζει στην «ξερή», έτσι ώστε να κάνει κι αυτός «τη στραβή μύτη» και να μη μυρίζει τον καπνό από τα τσιγάρα.

Μεγάλη προσοχή κι αυτοσυγκράτηση χρειάζεται στους δημόσιους χώρους όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση ντερτιού και καψούρας, γιατί ελλοχεύει ο κίνδυνος να πέσουμε στην παγίδα και να τραγουδήσουμε τα απαγορευμένα από το Υπουργείο τραγούδια, όπως:

- 1) Στο άδειο μου πακέτο απόψε μπήκες- Φ. Νικολάου
- 2) Τσιγάρο ατέλειωτο – Σ. Μάλαμας
- 3) Στο τσιγάρο που κρατώ – Γ. Κότσιρας
- 4) Τα τσιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια – Χ. Κυριαζής
- 5) Ανάβω δυο τσιγάρα – Χ. Αλεξίου
- 6) Τι σου 'κανα και πίνεις τσιγάρο στο τσιγάρο – Π. Πάνου
- 7) Άναψε το τσιγάρο – Μ. Αγγελόπουλος
- 8) Πρωινό τσιγάρο – Νότης Μαυρουδής.
- 9) Τι μου τη χάρισες λοιπόν την ταμπακιέρα
- 10) Smoke on the water – Deep Purple
- 11) Cigarettes and Alcohol – Oasis
- 12) Smoke, smoke that cigarette – Willie Nelson

Έχω ένα όραμα- μια σκέψη...

Ορομίσθιος στην εκπαίδευση... Μισθός με την ώρα.. Μάθημα με την ώρα... Εκπαιδευτικοί να τρέχουν από σχολείο σε σχολείο. Κομματιασμένη «εκπαίδευση». Λίγο από εδώ, λίγο από εκεί. Ένας ολόκληρος κόσμος μέσα στα σχολεία, δίπλα μας αλλά τόσο μακριά μας.

Νέα παιδιά οι περισσότεροι, με τη φλόγα πολλές φορές να τρεμοσβήνει κάτω από τις καταθλιπτικές καταστάσεις που κουβαλάνε στο τέλος κάθε μήνα από διευθυντή σε διευθυντή για να «βεβαιώσει» την παρουσία τους.

Αγώνας για λίγα ευρώ που πάντα έρχονται μετά από πολύ καιρό. Αγώνας για να συγκεντρωθεί μια προϋπηρεσία, το σκαλοπάτι που θα βοηθήσει τη πολυπόθητη είσοδο στο «πάνω μέρος» της εκπαίδευσης. Στους μόνιμους...

Να τους γράψουμε στους συλλόγους μας!!! Είναι ένα κομμάτι από εμάς. Μαλώματα στη Γενική Συνέλευση της Δ.Ο.Ε. Για τη συνδρομή που θα πληρώνουν. Για το αν θα ψηφίζουν και με ποιες διαδικασίες.

Να τους γράψουμε στους συλλόγους μας!!! Είναι ένα κομμάτι από εμάς.

Και κοντά σ' αυτό ο συνηθισμένος διαγωνισμός επαναστατικότητας.

Να διοριστούν όλοι!!! Τώρα!!!

Τ' ακούω όλα αυτά και νιώθω πως είναι πολύ υποκριτικά. Έχω την αίσθηση πως το μάλωμα γίνεται για τους ψήφους τους και όχι για τα προβλήματά τους.

Έχω την αίσθηση πως πρέπει να βρουν τις δικές τους συλλογικότητες και να ψηλαφίσουν τους δικούς τους δρόμους που θα βελτιώσουν την καθημερινότητά τους. Να στηριχτούν στις δικές τους πλάτες και μετά να το παίξουμε εμείς «προστάτες». Ίσως θα πρέπει να μελετήσουμε καλύτερα την ιστορία με τις συλλογικότητες των αναπληρωτών όταν καταργήθηκε η επετηρίδα. Και δεν εννοώ φυσικά την πάλαι ποτέ Π.Ε.Α.Ε...

...Και αυτοί κι εμείς...

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ!!!

Κι εκεί που όλα είχαν τελειώσει να και ο Γιάννης ο Στεφανίδης με το κείμενο του. Αυθαίρετες σκέψεις και αυθαίρετα μπαίνει στο τέλος αυτού του φυλλαδίου.

Συμμετοχή της τελευταίας στιγμής γιατί χατίρι δεν μπορώ να χαλάσω σε φίλους που εκθέτουν τον εαυτό τους και τις σκέψεις τους...

Γιατί σήμερα έχουμε ανάγκη από το να εκθέτουμε τις σκέψεις μας. Έστω και αυθαίρετα... Έστω και την τελευταία στιγμή...

Πλίνθοι και κέραμοι λοιπόν Χ4...

Μπάρμπα – Γιάννη γιατί δούλευες με τα κανάτια ;

Δεκαετία του 1870. Στους δρόμους της Αθήνας κυκλοφορεί ο Μπάρμπα - Γιάννης ο κανατάς. Τα κανάτια του είναι περιζήτητα. Έξι μέρες της βδομάδας, ο Μπάρμπα - Γιάννης, ρακένδυτος και ξυπόλυτος, περιφέρεται με τον ψωραλέο γαϊδουράκο του στους δρόμους της Πλάκας και του Ψυρρή, πουλώντας τα κανάτια του Και την Κυριακή, με ύφος εκατομμυριούχου χρυσοκάνθαρου, ...κάνει τη μεγαλοπρεπή εμφάνισή του στην πλατεία Συντάγματος, ευσταλής και ωραίος. Καλοζωισμένος δανδής, ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας. Με ένα σάλι βαρύτιμο στον ώμο, το μπαστούνάκι με την ασημένια λαβή στο χέρι και πούρο Αβάνας στο στόμα..

Να γιατί δούλευα με τα κανάτια κυρ- δάσκαλε, το επάγγελμα του κανατά ήταν προσοδοφόρο. Είχα κάνει λεφτά που μου επέτρεπαν ζωή «λουσάτη».

Κυριακή 5 Οκτώβρη 2008 ...εφημερίδα αναφερόμενη στον Μπαρμπα- Γιάννη:

... «Τι ήτο κατά βάθος;» ο Μπάρμπα - Γιάννης, «Τρελός ή φιλόσοφος; Ή μεγαλοφυής και μέγας φαρσέρ και σατιριστής, ο οποίος εκοροίδευσε, εγλένησε και ενέπαιξεν εκατόν και πλέον χιλιάδας έξυπνων δήθεν και εκ συνθήκης σοβαρών Αθηναίων;»... ..φθάνει μόνον να φορεί γάντια διά να εισέλθει εις τον καλόν κόσμον - και μ' ένα υψηλό καπέλο - είχε μάθει, φαίνεται ότι εις το ρωμέικο ημπορείς να έχεις πέρασιν χωρίς κεφάλι, όχι όμως και χωρίς καπέλο του λούσου - κατόρθωσε να γίνει εις μίαν εβδομάδα πανελλήνιος.

...Απλούς καραγκιόζης, ... Ή μεταρρυθμιστής και επαναστάτης κοινωνικός... Ή μήπως εξ υπολογισμού, διά να κερδίσει όνομα, φήμην, πελάτας, κέρδη και ευμάρειαν;

Δεκαετία του 2010. Στα σχολεία της Αθήνας (και όχι μόνον) κυκλοφορεί ο Μπαρμπα- Γιάννης ο Έλληνας δάσκαλος. Οι μαθητές του τον αγαπούν πολύ αλλά μερικές φορές τον λυπούνται το φουκαρά όπως περιφέρεται από σχολείο σε σχολείο φτάνοντας ιδρωμένος και κατάκοπος. Τους μιλά για μια όμορφη κοινωνία που μπορούν να διαμορφώσουν με αξίες και ιδανικά ,με ανθρώπινη κατανόηση και αγάπη για το περιβάλλον και απορούν που το βρίσκει το κουράγιο να τους μιλά για θέματα που ούτε στα δευτεροκλασάτα παιδικά προγράμματα δεν «παίζουν» πια στην τηλεόραση. Φαίνεται πως δεν έχει κατανοήσει ακόμα ότι «εις το ρωμέικο ημπορείς να έχεις πέρασιν χωρίς κεφάλι, χωρίς νόησιν, όχι όμως και χωρίς μέσον, χωρίς την χείραν η οποία θα σε ανυψώσει ως τον φελόν εις τον αφρόν... - εσύ λοιπόν γιατί δουλεύεις κυρ- δάσκαλε εις ένα επάγγελμα που δεν σου επιτρέπει ζωή « λουσάτη»;

Κυριακή 3 Μαΐου 2009 ...εφημερίδα αναφερόμενη στον Μπαρμπα- Γιάννη το δάσκαλο:

Δάσκαλε, γιατί δίδασκες; (τους μαθητές σου....)

Οι αυριανοί δάσκαλοι, όμως, φαίνεται πως είναι ρεαλιστές. Έτσι, το 90,6% προτιμά το συγκεκριμένο επάγγελμα επειδή προσφέρει σταθερές και σίγουρες συνθήκες εργασίας. Το 86% διότι αφήνει περισσότερο χρόνο ενασχόλησης με τη δική του οικογένεια. Το 84,3% λόγω του μεγαλύτερου διαστήματος διακοπών. Το 76% εξαιτίας της εύκολης επαγγελματικής αποκατάστασης... Το 69,9% γιατί το θεωρεί ξεκούραστο επάγγελμα!!!!!!!!!!!!!!

Και δυο σκόρπιες σκέψεις Ίσως και να 'ναι συναφείς:

Αν και όλες οι κοινωνίες δημιουργούν οι ίδιες τις φαντασιακές σημασίες τους (δηλαδή τους θεσμούς, τους κανόνες, τις πεποιθήσεις, τις αντιλήψεις κτλ.), δεν έχουν όλες συνείδηση του γεγονότος αυτού..... Πολλές κοινωνίες συγκαλύπτουν τον κοινωνικό χαρακτήρα της θέσπισης των σημασιών τους, αποδίδοντας τη θέσμιση και τη θεμελίωσή τους σε εξω-κοινωνικούς παράγοντες.

Πώς θα ήταν τα μέσα ενημέρωσης αν δεν εγκλωβίζονταν στον ξύλινο πολιτικό λόγο, στα δρώμενά του και στο «ψέμα - αίμα – σπέρμα»; Κ. ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ, Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΤΗΤΑΣ

....Υπάρχει μια νοοτροπία που θέλει να τα απλοποιήσει όλα. Κι αναρωτιέμαι γιατί; Γιατί οι άνθρωποι δεν πρέπει να μοχθούν; Γιατί ο καρπός τού μόχθου περιφρονείται τόσο πολύ, ενώ τόσο ανάγκη τον έχουμε τώρα;

.... Αναρωτιέται λοιπόν κανείς τι θα παραλάβει και από ποιους η νέα γενιά με την οποία τόσο πολύ ασχολείται η παρούσα κατάσταση. Τι σκοπό έχουν άραγε οι υπεύθυνοι που μεταχειρίζονται τόσο άσχημα την κοινωνική ενημέρωση; Τι τέλος πάντων θέλουν να παραδώσουν και από ποιους το παρέλαβαν;

Για την αυθαίρετη σύνταξη: Γιάννης Στεφανίδης, Δάσκαλος

